

Κατερίνα Λουκίδου

Σεμπρεβίβα

Η καρδιά της κατσαρίδας

Αθήνα 2019

Σεμπρεβίβα

Μικρό κίτρινο λουλούδι που φύεται στις απόκρημνες πλαγιές των Κυθήρων, της Αμοργού και της Ηπείρου. Είναι αμάραντο και πήρε το όνομά του από την ιταλική λέξη «sempre» που σημαίνει «πάντα» και τη μετοχή του ρήματος, «vivere» που σημαίνει «ζω».

Η Άλις ξυπνάει τραυματισμένη και διαπιστώνει ότι είναι μια μαχήτρια του φωτός στον πλανήτη Shadow, έναν πλανήτη στον οποίο βασιλεύει μια γιγάντια κατσαρίδα. Την φροντίζει η Έρα, σύμμαχος της. Μέχρι που η Άλις ανακαλύπτει ότι σε μια άλλη, παράλληλη ζωή, έχει πέσει σε κώμα και ο μόνος τρόπος για να ξυπνήσει από αυτό είναι να φάει την καρδιά της κατσαρίδας. Άλις και Έρα σχεδιάζουν να σκοτώσουν μαζί την κατσαρίδα, όμως αποδεικνύεται ότι η Έρα έχει και αυτή μια παράλληλη ζωή στην οποία θέλει να γυρίσει πίσω. Αποφασίζουν να προχωρήσουν στο σχέδιό τους και να μονομαχήσουν μεταξύ τους για το ποια θα φάει την καρδιά της. Ωστόσο η σχέση που έχουν αναπτύξει θα τους οδηγήσει σε άλλο δρόμο.

Το έργο αυτό διατίθεται ελεύθερα για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς στο όνομα της συγγραφέως. Για κάθε μεταποίηση, θεατρική παράσταση και κάθε άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως.

σημείωση

Στο έργο αυτό επανέρχεται ο προβληματισμός που τέθηκε στο αμέσως προηγούμενο έργο μου, το «Obsolescence» και αφορά τη μεταμόρφωση του ανθρώπου σε κάτι άλλο, ανθεκτικότερο, προκειμένου να επιβιώσει. Και ενώ στο προηγούμενο έργο, η πρωταγωνίστρια δεν τόλμησε να αποδεχθεί την εξέλιξη αυτή, στην «Καρδιά της Κατσαρίδας» η Άλις φαίνεται να την ονειρεύεται και να την προσδοκεί, ως λύτρωση. Η Έρα βρίσκεται εκεί και επιδρά στα κίνητρα αυτής της μεταμόρφωσης.

Η υπόθεση έχει ως αφετηριακή έμπνευση ένα από τα αγαπημένα μου λογοτεχνικά κείμενα, τη «Μεταμόρφωση», του Κάφκα. Η Άλις και η Έρα, βρίσκονται σε ένα μεταβατικό σύμπαν και -είτε αυτό είναι ένα παιχνίδι εικονικής πραγματικότητας είτε οτιδήποτε άλλο- είναι ένα σύμπαν σιληρό, επικίνδυνο και αδιέξοδο, που φιλοξενεί – γιατί άραγε;- μόνο γυναίκες.

Ένα μεγάλο μέρος του έργου το έγραψα σε ένα μπαλκονάκι στο Καψάλι Κυθήρων, βλέποντας απέναντί μου μια βραχονησίδα, τη Χύτρα. Σε αυτήν φυτρώνουν σεμπρεβίβες, το λουλούδι της αιώνιας ζωής και της αιώνιας αγάπης.

Θανάση Τριαρίδη σε ευχαριστώ πολύ για όλα.

Κ.Α. Αθήνα, Σεπτέμβριος 2019

Πράξη 1

1.

Η Άλις ξυπνάει σε ένα λευκό τούνελ. Είναι ντυμένη με στολή μαχήτριας. Περιεργάζεται το χώρο. Ακουμπάει τα τοιχώματα. Προσπαθεί να σηκωθεί αλλά δεν μπορεί, είναι τραυματισμένη. Εκείνη την ώρα μπαίνει μέσα η Έρα.

ΈΡΑ: Άλις! Ξύπνησες. Είσαι καλά; *(Η Άλις είναι ζαλισμένη.)*

ΈΡΑ: *(Της δίνει ένα φλασκί).* Έλα, πιες λίγο. *(Η Άλις δοκιμάζει αλλά το φτύνει.)*

Δεν έχει καλή γεύση αλλά θα σε βοηθήσει. *(Η Άλις πίνει.)* Έτσι μπράβο.

ΆΛΙΣ: *(Συνέρχεται λίγο. Κοιτάει δεξιά -αριστερά).* Πού βρίσκομαι; Τι είναι εδώ;

ΈΡΑ: Η κρουφώνα μας. Σε κουβάλησα εδώ μετά την πτώση για να είμαστε ασφαλείς.

ΆΛΙΣ: Την πτώση;

ΈΡΑ: Έπεσες στη χαράδρα.

ΆΛΙΣ: Πού έπεσα;

ΈΡΑ: Είσαι ακόμα ζαλισμένη.

ΆΛΙΣ: Πονάει το κεφάλι μου.

ΈΡΑ: Έχεις χτυπήσει.

ΆΛΙΣ: Και το σώμα μου... είναι μουδιασμένο.

ΈΡΑ: Θα περάσει. Κάνε λίγη υπομονή. Ευτυχώς τα τραύματά σου δεν είναι σοβαρά. Το σημαντικό ήταν να ξυπνήσεις.

ΆΛΙΣ: Πόσο καιρό είμαι έτσι;

ΈΡΑ: Δύο μέρες. Δεν ξέρεις πόσο φοβήθηκα. Το σαρανταοκτάωρο ήταν οριακό για να συνέλθεις.

ΆΛΙΣ: Τι συμβαίνει μετά το σαρανταοκτάωρο;

ΈΡΑ: Υπάρχει η πιθανότητα να πέσεις σε βαθύτερο ύπνο. Από αυτόν που δεν αναστρέφεται.

ΆΛΙΣ: Όμως ξύπνησα.

ΈΡΑ: Ναι, και τώρα πρέπει να ανακτήσεις όλες τις δυνάμεις σου.

(Η Άλις βγάζει κάτι κίτρινα ανθάρια που είναι μπλεγμένα στα μαλλιά της.)

ΆΛΙΣ: Τι είναι αυτά;

ΈΡΑ: Φυτρώνουν σε απόκρημνα μέρη. Με νοτιοανατολικό προσανατολισμό.

Όταν έπεσες, κυλίστηγες πάνω τους.

ΆΛΙΣ: Μυρίζουν απαίσια.

ΈΡΑ: Δεν έχουν μυρωδιά.

ΆΛΙΣ: Νιώθω πολύ περίεργα. Σαν να μην είμαι εδώ.

ΈΡΑ: Τι εννοείς;

ΆΛΙΣ: Δεν ξέρω, αυτός ο χώρος, αυτό το σώμα... μου είναι ξένα.

ΈΡΑ: Ξέρεις το όνομά σου;

ΆΛΙΣ: Άλις.

ΈΡΑ: Ευτυχώς.

ΆΛΙΣ: Σε ακούω δύο μέρες τώρα να μου μιλάς, αλλά δεν το αναγνωρίζω.

ΈΡΑ: Δεν σου άρεσε και ποτέ. Εμένα με αναγνωρίζεις;

ΆΛΙΣ: Προσπαθώ.

ΈΡΑ: Θα σου έρθουν όλα σιγά-σιγά. Θέλεις το χρόνο σου. Και λίγο ακόμα από αυτό.

(Της δίνει να πιεί λίγο ακόμα από το φλασκι.)

ΆΛΙΣ: Τι είναι αυτό;

ΈΡΑ: Θα βοηθήσει το σώμα σου και θα δώσει μια ώθηση στη μνήμη σου. *(Η Άλις πίνει).* Δεν κάνει να το πεις όλο με τη μία. *(Η Άλις το πίνει όλο.)* Γιατί το έκανες αυτό;

ΆΛΙΣ: Δεν ξέρω. Δεν μπορούσα να σταματήσω.

ΈΡΑ: Δεν ήταν πικρό;

ΆΛΙΣ: Στην αρχή ναι. Αλλά σε κάθε γουλιά γλύκαινε.

ΈΡΑ: Δεν έπρεπε να πεις τόσο πολύ, τόσο απότομα.

ΆΛΙΣ: Γιατί;

ΈΡΑ: Δεν ξέρω πώς θα επιδράσει. Θα σε αφήσω λίγο να ξεκουραστείς.

(Η Έρα πάει να φύγει.)

ΆΛΙΣ: Όχι, μη φεύγεις. Φοβάμαι.

ΈΡΑ: Εσύ δεν φοβάσαι τίποτα.

ΆΛΙΣ: Είπες η κρυψώνα μας. Άρα κάποιος μας κυνηγάει.

ΈΡΑ: Είμαστε ασφαλείς. Φροντίζω εγώ γι αυτό.

ΆΛΙΣ: Δώσε μου κάποια στοιχεία. Κάτι για να καταλάβω ποια είμαι και τι κάνω εδώ.

ΈΡΑ: Πίστεψέ με, είναι καλύτερα να σου έρθουν μόνες τους οι εικόνες.

ΆΛΙΣ: Νιώθω ότι δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.

ΈΡΑ: Αυτό ίσως και να είναι αλήθεια.

ΆΛΙΣ: Πώς έπεσα στη χαράδρα; Πόσο βαθιά ήταν;

ΈΡΑ: Πήγες να πηδήξεις από τη μία πλευρά στην άλλη αλλά το άνοιγμα ήταν πολύ μεγάλο. Πρέπει να έπεσες από πενήντα μέτρα ύψος.

ΆΛΙΣ: Και πώς σώθηκα;

ΈΡΑ: Είσαι πολύ ανθεκτική. Και τυχερή. Πέφτοντας, το λάσο σου τυλίχθηκε σε ένα κλαδί δέντρου και ανέκοψε την πτώση σου. Μετά κατέβηκες όλο τον υπόλοιπο γκρεμό κατρακυλώντας.

ΆΛΙΣ: Το λάσο μου;

ΈΡΑ: Ναι, εδώ είναι, πήγα και το έφερα για να μην αφήσουμε ίχνη.

(Της δείχνει ένα λάσο. Της φέρνει και ένα σπαθί και μία ασπίδα.) Και αυτό είναι το σπαθί σου. Και η ασπίδα σου.

ΆΛΙΣ: Το σπαθί μου;

ΈΡΑ: Δεν πας πουθενά χωρίς αυτά. *(Της δίνει το σπαθί.)* Κράτησέ το, θα σε βοηθήσει να θυμηθείς. Εξάλλου δεν σου αρέσει να το δανείζεις.

(Η Άλις το πιάνει και αρχίζει να το κινεί με επιδεξιότητα. Ξαφνικά τινάζεται.)

ΈΡΑ: Τι έπαθες;

ΆΛΙΣ: Είδα κάτι. Ή μάλλον το ένιωσα. Μια απότομη πτώση κι ένα δυνατό χτύπημα. Αφόρητος πόνος κι ένα εκτυφλωτικό, παρηγορητικό φως.

ΈΡΑ: Το φάρμακο επιδρά. Έχεις αρχίσει και θυμάσαι. Και βρήκες το κυριότερο.

ΆΛΙΣ: Τι πράγμα;

ΈΡΑ: Το φως.

ΆΛΙΣ: Γιατί είναι σημαντικό το φως;

ΈΡΑ: Το φως σε καθορίζει. Γι' αυτό παλεύεις.

ΆΛΙΣ: Παλεύω με το σπαθί μου για το φως;

ΈΡΑ: Ναι, Άλις. Είσαι μαχήτρια του φωτός. Η καλύτερη μαχήτρια στον πλανήτη.

2.

ΆΛΙΣ: *(Γελάει.)* Μαχήτρια εγώ;

ΈΡΑ: Κοίτα τι καλά που χειρίζεσαι το σπαθί σου.

(Η Άλις συνεχίζει να παίζει με το σπαθί, φαίνεται πολύ εξοικειωμένη.)

ΆΛΙΣ: Και δηλαδή ποιον μάχομαι;

ΈΡΑ: Τις σκιές.

ΆΛΙΣ: Σκιές; *(Ζαλίζεται, κάθεται πάλι κάτω αδύναμη.)* Μου έρχεται μια εικόνα πλασμάτων. Στέκονται πάνω από το κεφάλι μου και με περιεργάζονται. Από πίσω τους υπάρχει αυτό το εκτυφλωτικό φως. Είναι τόσο δυνατό που σβήνει τα χαρακτηριστικά τους. Δεν έχουν φωνή, ούτε μυρωδιά αλλά μπορώ να καταλάβω ότι με κοιτάνε και προσπαθούν να με αγγίξουν.

ΈΡΑ: Αυτές είναι. Είδες μια σκηνή από την μάχη.

ΆΛΙΣ: Ποια μάχη;

ΈΡΑ: Την τελευταία πριν την πτώση.

ΆΛΙΣ: Όμως δεν φαίνονται εχθρικές. Ανησυχούν για μένα.

ΈΡΑ: Προσπαθούν να σε σκοτώσουν.

ΆΛΙΣ: Και γιατί δεν το κάνουν;

ΈΡΑ: Είσαι πιο δυνατή. Τις απέκρουσες και τις σκότωσες εσύ.

ΆΛΙΣ: Δεν νιώθω καμία απειλή όταν τις σκέφτομαι.

ΈΡΑ: Γιατί ξέρεις ότι σου είναι πολύ εύκολο να τις νικήσεις.

ΆΛΙΣ: Αντίθετα, νιώθω πως θέλω να επικοινωνήσω μαζί τους.

ΈΡΑ: Αυτό αποκλείεται. Μάλλον μπερδεύεσαι με το διάστημα που ήσουν αναίσθητη και προσπαθούσα να σε συνεφέρω. Αυτό θα είναι.

ΆΛΙΣ: Ίσως.

ΈΡΑ: Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση, ήμουν εκεί και είδα τι έγινε.

ΆΛΙΣ: Είσαι κι εσύ μαχήτρια;

ΈΡΑ: Είμαι θεραπεύτρια. Σε υπηρετώ κι εσύ με προστατεύεις.

ΆΛΙΣ: Πόσο καιρό;

ΈΡΑ: Από τότε που με βρήκες εγκλωβισμένη κάτω από ένα βράχο. Με είχαν αφήσει εκεί για να πεθάνω. Είχα μείνει έτσι τρεις εβδομάδες και είχα αποστεωθεί. Είχα σπάσει τα πλευρά μου και δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Πονούσα και ένιωθα ότι η κάθε μου αναπνοή είναι η τελευταία.

ΆΛΙΣ: Και σε απελευθέρωσα;

ΈΡΑ: Με άφησες άλλη μια εβδομάδα κάτω από το βράχο και περίμενες να έρθουν πίσω οι σκιές για να βεβαιωθούν ότι πέθανα. Κάπου-κάπου μου έδινες λίγη τροφή και νερό για να αντέξω. Και περίμενες. Δεν κοιμήθηκες ούτε λεπτό. Δεν ξέρω πόσο θα με άφηνες σε αυτή την κατάσταση. Μετά από μία εβδομάδα

οι σκιές γύρισαν και εσύ τις σιότωσης τη μία μετά την άλλη. Με απελευθέρωσης και από τότε σε ακολουθώ.

ΆΛΙΣ: Γιατί;

ΈΡΑ: Επειδή δεν κοιμήθηκες.

ΆΛΙΣ: Δεν μου χρωστάς κάτι, είσαι ελεύθερη να...

ΈΡΑ: Και γίναμε φίλες. Σύμμαχοι. Είμαστε πιο δυνατές μαζί.

ΆΛΙΣ: Πώς σε λένε;

ΈΡΑ: Θα σε αφήσω να το θυμηθείς.

(Γιάση).

ΆΛΙΣ: Και δηλαδή τι κάνεις;

ΈΡΑ: Βρίσκω μέρη για να κοιμηθούμε και τροφή. Έχω καλό προσανατολισμό και ξέρω να διαβάζω ίχνη. Ξέρω να την αποφεύγω. Αν πληγωθείς, έχω την ικανότητα να σε θεραπεύω. Μόνο αυτή τη φορά φοβήθηκα γιατί η πτώση ήταν πολύ δυνατή.

ΆΛΙΣ: Ποια ξέρεις να αποφεύγεις;

(Η Έρα δεν απαντά.)

ΆΛΙΣ: Γιατί δεν απαντάς;

ΈΡΑ: Κι αυτό θα σε αφήσω να το θυμηθείς.

ΆΛΙΣ: Γιατί;

ΈΡΑ: Γιατί είναι σημαντικό.

(Γιάση).

ΆΛΙΣ: Πώς ξέρεις ότι είμαι η καλύτερη μαχήτρια στον πλανήτη;

ΈΡΑ: Είσαι ζωντανή και ελεύθερη.

ΆΛΙΣ: Δεν υπάρχουν άλλες;

ΈΡΑ: Καμία δεν έχει κερδίσει τόσες μάχες όσες εσύ.

ΆΛΙΣ: Πώς λέγεται αυτός ο πλανήτης;

ΈΡΑ: Shadow.

ΆΛΙΣ: Επειδή κερδίζουν οι σιιές;

ΈΡΑ: Ναι. Πώς νιώθεις;

ΆΛΙΣ: Συνεχίζω να νιώθω ότι βρισκομαι εδώ κατά λάθος. Και να πεινάω.

ΈΡΑ: Πάω να φέρω φαγητό.

(Η Έρα πάει προς τα μέσα. Η Άλις της φωνάζει από μακριά.)

ΆΛΙΣ: Shadow, απαίσιο όνομα. Εμείς θα το αλλάξουμε.

3.

Η ΈΡΑ γυρίζει και της δίνει να μασήσει μια μαύρη φέτα ψωμί.

ΈΡΑ: Πάρε αυτό.

ΆΛΙΣ: Τι είναι;

ΈΡΑ: Blatta.

ΆΛΙΣ: Blatta;

ΈΡΑ: Εσύ το ονόμασες έτσι.

ΆΛΙΣ: *(Της έρχεται μια μνήμη.)* Blatta ... της τάξης Blattaria. Βλατοειδή,

δηλαδή υπόταξη των δικτυόπτερων.

ΈΡΑ: Μιλάς ακαταλαβίστσια.

ΆΛΙΣ: Κατσαρίδες. Αυτό θες να μου πεις; Τρώμε κατσαρίδες;

ΈΡΑ: Υπολείμματα κατσαρίδας για την ακρίβεια.

ΆΛΙΣ: Γιατί;

ΈΡΑ: Είναι το μόνο που τρώγεται εδώ πέρα.

ΆΛΙΣ: Και αυτό που μου έδωσες να πιω πριν;

ΈΡΑ: Το ίδιο, σκόνη υπολειμμάτων κατσαρίδας που έχω αραιώσει με βότανα.

Έλεγες ότι είναι η πιο θρεπτική τροφή που θα μπορούσαμε να βρούμε.

ΆΛΙΣ: Όταν λες υπολείμματα, τι εννοείς;

ΈΡΑ: Τα πόδια και το κέλυφος της κατσαρίδας, εάν τριφτούν, φτιάχνουν κάτι σαν αλεύρι που το χρησιμοποίησα για να φτιάξω αυτή την πλάκα. Τα κόπρανά της αναπλάθουν ιστούς και κόκαλα. Με αυτά σε άλειψα όταν σε έφερα εδώ. Ο εγκέφαλός της έχει αντιβιοτικές ιδιότητες. Μέσα στο πόδι υπάρχει ένα υγρό που βοηθάει να επανέλθει η συνείδηση.

ΆΛΙΣ: Θες να μου πεις ότι ο πλανήτης είναι γεμάτος από κατσαρίδες;

ΈΡΑ: Όχι, είναι μόνο μία.

ΆΛΙΣ: Όλη η τροφή του πλανήτη προέρχεται από μία κατσαρίδα;

ΈΡΑ: Ναι.

ΆΛΙΣ: Τότε θα πρέπει να είναι γιγάντια.

ΈΡΑ: Δεν την έχω δει αλλά κρίνοντας από τα υπολείμματα που βρίσκω, είναι ψηλότερη από εμάς.

ΆΛΙΣ: Και που ζει;

ΈΡΑ: Σκάβει λαγούμια και τριγυρνάει σε αυτά. Δεν αποτραβιέται για να κρυφτεί, αντίθετα, ελέγχει το χώρο της. Τα βράδια σιαρφαλώνει καμιά φορά στην κορυφή του πιο ψηλού βράχου και εκεί στην κορυφή του πιο ψηλού δέντρου και θαυμάζει το βασίλειό της. Αποφεύγει το φως.

ΆΛΙΣ: Δηλαδή εμένα.

ΈΡΑ: Παλιά το φως μπορούσε να την αικνητοποιήσει. Τώρα ανέπτυξε ανοσία και δεν μπορεί να τη βλάψει.

ΆΛΙΣ: Και οι σιιές;

ΈΡΑ: Συγγάτοικοί μας στον πλανήτη, τρέφονται με τα σώματά μας.

ΆΛΙΣ: Και η κατσαρίδα μας τρώει όλες.

ΈΡΑ: Ακριβώς.

ΆΛΙΣ: Πόσα χρόνια ζει;

ΈΡΑ: Είναι αθάνατη.

ΆΛΙΣ: Και πότε αναπαράγεται;

ΈΡΑ: Μπορεί αν θέλει να αυτοαναπαραχθεί. Όμως δεν κάνει. Θέλει να είναι μόνη της. Η απόλυτη βασίλισσα του πλανήτη. Ανίκητη. Μεγαλοπρεπής. Ατάραχη.

ΆΛΙΣ: *(Μιλάει σαν να απαγγέλει.)* «Οι κατσαρίδες είναι το πιο κοντινό στην τελειότητα δημιούργημα. Αντέχουν ώρες έλλειψης οξυγόνου, τρεις μήνες χωρίς φαγητό και ενάμισι χωρίς νερό. Και τα επτά τους άκρα μπορούν να ξαναφυτρώσουν.» *(Στη Έρα.)* Έτσι εξηγείται που βρίσκεις υπολείμματα από τα άκρα της αρκετά για να μας θρέφουν.

ΈΡΑ: Η μνήμη σου επανέρχεται.

ΆΛΙΣ: *(Τραντάζεται.)* Μου έρχεται πάλι μια εικόνα, είμαι μικρή και παίζω με μικρές, ξανθές κατσαριδούλες. Τις έχω σε σπιρτόκουτα και βαζάκια και τις αφήνω να περπατάνε στο χέρι μου. Μετά με βλέπω πιο μεγάλη, τις καρφιστώνω ζωντανές πάνω σε χαρτιά και τις περιεργάζομαι. Κάθε λογής κατσαρίδες, μαύρες, καφέ, με ή χωρίς στίγματα. Φαίνομαι διαφορετική, είμαι σε έναν πολύ φωτεινό χώρο, είναι κάπως σαν να είμαι σε άλλη διάσταση, σε όνειρο.

ΈΡΑ: Εκτός από τις ιαματικές του ιδιότητες, το Blatta είναι παραισθησιογόνο.

ΆΛΙΣ: Θεε να πεις ότι οι εικόνες αυτές δεν είναι αληθινές;

ΈΡΑ: Μόνο ως ένα σημείο.

ΆΛΙΣ: Έχω ένα αίσθημα αδυναμίας σε όλο το όνειρο.

ΈΡΑ: Από τα τραύματά σου που επουλώνονται.

ΆΛΙΣ: Ήταν και η κατσαρίδα στη μάχη που τραυματίστηκα;

ΈΡΑ: Δεν ξέρω.

ΆΛΙΣ: Κι εμείς τώρα είμαστε κρυμμένες σε ένα από τα λαγούμια της;

ΈΡΑ: Μην ανησυχείς έχει περάσει από εδώ, δεν θα ξαναπεράσει σύντομα. *(Η Έρα της δείχνει κάποια ίχνη στη λάσπη.)* Ποτέ δεν γυρίζει πίσω και έχει χιλιάδες σπηλιές να συρθεί εκτός από αυτήν. Σε έβαλα πάνω στα ίχνη της για να θεραπευτείς πιο γρήγορα. Να είστε σε στενότερη επαφή.

ΆΛΙΣ: Δεν τη φοβάμαι. Τη θαυμάζω. Θα ήθελα να την συναντήσω.

ΈΡΑ: Είναι πολύ νωρίς ακόμα.

4.

Η Άλις χάνει την ισορροπία της και πέφτει κάτω.

ΈΡΑ: Τι έπαθες;

ΆΛΙΣ: Βλέπω ξανά την εικόνα με το δυνατό φως. Τα μάτια μου συνήθισαν και βλέπουν καλύτερα. Τα πλάσματα είναι δύο και είναι λευκά. Ακούω έναν διαπεραστικό ήχο σαν σειρήνα που επαναλαμβάνεται. Τα λευκά πλάσματα μου τρυπάν το χέρι. Και μετά ο ήχος σιωπά και έρχεται το σιοτάδι και μετά πάλι το φως, πιο δυνατό, στρογγυλό, ακριβώς από πάνω μου. Τα περιγράμματα γίνονται τέσσερα, δεν είναι σκιές, είναι άνθρωποι και τώρα είναι πράσινοι. Είναι καλυμμένοι από πάνω έως κάτω. Το μόνο που μπορώ να δω είναι τα μάτια τους κι ένας από αυτούς έχει πυκνά φρύδια. Με έχουν ξαπλωμένη σε ένα μεγάλο, κρύο τραπέζι και έρχονται από πάνω μου. Μιλάνε όπως εσύ, «είσαι καλά Αλίκη», «μείνε μαζί μου Αλίκη», «όλα θα πάνε καλά», «τώρα γιατρέ». Και μετά μου λένε να μετρήσω ανάποδα από το δέκα, εγώ δεν μπορώ να απαντήσω αλλά μετρώ από μέσα μου δέκα, εννιά, οκτώ... επτά... έξι... πέντε... Νιώθω πολύ όμορφα ξαφνικά, το τραπέζι θερμαίνεται κι εγώ είμαι ελαφριά... Μετά νιώθω να κινούμαι, δεν βλέπω τίποτα, μόνο ακούω φωνές...

(Η Άλις έχει σπασμούς. Η Έρα τρέχει από πάνω της και τη συγκρατεί.)

ΈΡΑ: Σταμάτα, παραληρείς, είναι το Blatta.

ΆΛΙΣ: Ακούω τα πάντα και αισθάνομαι τα πάντα, και μετά πάλι σιοτάδι και πάλι φως. Χέρια με αγγίζουν. Ανατριχιάζω.

ΈΡΑ: Έχεις παραισθήσεις.

ΆΛΙΣ: Δεν βλέπω σκιές, βλέπω ανθρώπους πραγματικούς, σαν εσένα και εμένα, που βρίσκονται από πάνω μου και μου μιλάνε αλλά εγώ δεν μπορώ να απαντήσω, είναι μια ζωή που έχω ζήσει, μια ζωή που υπάρχει.

ΈΡΑ: Ξέρω πως σου φαίνονται πραγματικά αλλά...

(Η Άλις τη διώχνει από πάνω της.)

ΆΛΙΣ: Ποια είμαι; Πού βρίσκομαι; Τι ήταν εκείνο το φως; Πού πήγαν οι άλλοι άνθρωποι;

ΈΡΑ: Ήπιες όλο το Blattla με τη μία. Όσο δρα, τόσο θα φαντάζεσαι περίεργα πράγματα. Προσπάθησε να αντισταθείς και θα σου περάσει.

ΆΛΙΣ: Εσύ μου είπες ότι αυτά που φαντάζομαι είναι ως ένα σημείο αληθινά.

ΈΡΑ: Δεν ξέρω αν είναι μνήμες δικιές σου, αν είναι από μια προηγούμενη ή επόμενη ζωή.

ΆΛΙΣ: Ή μια παράλληλη.

(Η Έρα δεν απαντά.)

ΆΛΙΣ: Αυτό νιώθω, είμαι σίγουρη. Ότι σε μια παράλληλη ζωή είμαι ή ήμουν πολύ άρρωστη. Ότι οι άνθρωποι με τα πράσινα και με τα λευκά προσπάθησαν να με θεραπεύσουν αλλά δεν ξέρω αν τα κατάφεραν. Ότι υπάρχουν κάποιοι που με περιμένουν στη ζωή αυτή και πρέπει να επικοινωνήσω μαζί τους.

ΈΡΑ: Ίσως να είναι έτσι. Πάντως πρέπει να συγκεντρωθείς στο τώρα. Αυτή τη στιγμή είναι η μόνη ζωή που έχεις.

ΆΛΙΣ: Και δεν πιστεύω ότι οι κατσαρίδες είναι εχθροί μου.

ΈΡΑ: Όταν θεραπευτείς θα είσαι πιο σίγουρη για αυτά που πιστεύεις.

ΆΛΙΣ: Τι άλλο χρειάζεται να κάνω; Πάρε τα μαντζούνια σου και δώσε μου το πιο αποτελεσματικό. Μην περιμένεις να αραιώσει ή να έχει καλή γεύση, δώσ' το μου, το χρειάζομαι. Φέρε μου ένα κομμάτι δυνατό, όπως το μυαλό ή το στήθος της. Φέρε μου την καρδιά της.

(Ψάχνει στα πράγματα της Έρα και βρίσκει κι άλλη πλάκα ψωμί.)

ΈΡΑ: Δεν μπορώ ακόμη. Θα αραιωθείς σε ένα μέρος του ποδιού της. Μην το φας όλο. Είναι η μόνη τροφή που έχουμε και θα πρέπει να μας βγάλει για την υπόλοιπη εβδομάδα τουλάχιστον.

5.

Η Άλις πιάνει το σπαθί της και πάει να φύγει.

ΆΛΙΣ: Δεν έχω σκοπό να μείνω εδώ άλλη μια εβδομάδα. Πρέπει να γυρίσω πίσω.

ΈΡΑ: Να γυρίσεις πού;

ΆΛΙΣ: Εκεί που είδα ότι είμαι. Σε ένα νοσοκομείο.

ΈΡΑ: Είσαι χτυπημένη.

ΆΛΙΣ: Τότε θα συμφωνήσεις μαζί μου ότι πάω στο κατάλληλο μέρος.

(Η Έρα προσπαθεί να την σταματήσει.)

ΈΡΑ: Άλις, σταμάτα, δεν ξέρεις πού θέλεις να πας.

ΆΛΙΣ: Μόλις το είδα μπροστά μου.

ΈΡΑ: Ούτε πώς θα πας εκεί.

ΆΛΙΣ: Θα φάξω. Αρκεί να βγω από εδώ μέσα.

ΈΡΑ: Δεν μπορείς ακόμα!

ΆΛΙΣ: Τι εννοείς;

ΈΡΑ: Δεν έχεις ακόμα τις δυνάμεις σου.

ΆΛΙΣ: Νομίζεις ότι μπορείς να με εμποδίσεις;

(Η Άλις τραβάει το σπαθί της και την απειλεί. Η Έρα της ανοίγει το δρόμο.)

ΈΡΑ: Όχι, είσαι πολύ πιο δυνατή από εμένα. Ελπίζω να σε πείσω να περιμένεις λίγο για το καλό σου.

ΆΛΙΣ: Γιατί να περιμένω;

ΈΡΑ: Για να έχει νόημα ο γυρισμός σου.

ΆΛΙΣ: Τι εννοείς;

ΈΡΑ: Προσπάθησε να φέρεις πάλι στο μυαλό σου την τελευταία εικόνα. Πού βρέθηρες όταν άναψε το τελευταίο φως;

ΆΛΙΣ: Δεν μπορώ.

ΈΡΑ: Εμπιστέψου με. Συγκεντρώσου. Τι βλέπεις;

ΆΛΙΣ: Δεν μπορώ να δω τίποτα. Είμαι ξαπλωμένη και έχω τα μάτια μου μισόκλειστα. Πίσω από τα βλέφαρά μου βλέπω αμυδρά σκιές ανθρώπων. Μιλάνε, ακούω φωνές.

ΈΡΑ: Τι λένε;

ΆΛΙΣ: Μια γυναίκα κλαίει. Ένας άνδρας της λέει να κάνει κουράγιο. Είναι πολύ αναστατωμένοι.

ΈΡΑ: Ποιοι είναι; Τους ξέρεις;

ΆΛΙΣ: Η γυναίκα με αποκαλεί κόρη της. Φοράει κόκκινα. Την έβλεπα σε όλη τη διαδρομή μέχρι να φτάσω στο δωμάτιο. Τώρα φέρνω καθαρά το πρόσωπό της στο μυαλό μου. Είναι η μητέρα μου. Φόρεσε κόκκινα για να την ξεχωρίζω όταν θα είμαι υπό την επήρεια της νάρκωσης. Ο άνδρας είναι ένας από αυτούς που έσκυβαν από πάνω μου και μου έλεγαν να κάνω κουράγιο. Αυτός με τα πυκνά φρύδια, ο γιατρός που με χειρουργήσε.

ΈΡΑ: Τι λένε; Προσπάθησε να καταλάβεις.

ΆΛΙΣ: Ο γιατρός λέει στη μητέρα μου ότι έχω εγκεφαλική κάκωση. Ότι δεν είναι σίγουρο πως θα συνέλθω. Τη ρωτάει αν πιστεύει στο Θεό. Η μητέρα μου απαντάει ότι πιστεύει σε οτιδήποτε άλλο. Αυτός της λέει να μη χάνει την ελπίδα της. Προσπαθώ να τους κάνω νόημα αλλά το σώμα μου δεν υπακούει. Δεν μπορώ να δώσω εντολές. Έχω μια μηχανή στο στόμα μου που με πνίγει. Προσπαθώ να αναστενάξω αλλά δεν μπορώ να σηκώσω το στήθος μου. Δεν μπορώ να δώσω οποιαδήποτε εντολή στους μυς μου και νιώθω έτοιμη να κατέβω μια τεράστια τσουλήθρα. Πανικοβάλλομαι, καταλαβαίνω ότι πρέπει να ηρεμήσω, όμως ξέρω ότι αν ηρεμήσω μπορεί να βυθιστώ και εγώ δεν θέλω, προσπαθώ να προσκολληθώ σε αυτή την εικόνα, στα λόγια που ακούω, στο Θεό που δεν υπάρχει, στο κόκκινο πουλόβερ.

(Γιαύση. Η Άλις είναι συντετριμμένη.)

ΆΛΙΣ: Πόσο καιρό είμαι εδώ;

ΈΡΑ: Δεν ξέρω.

ΆΛΙΣ: Πότε συναντηθήκαμε;

ΈΡΑ: Έχουν περάσει έξι μήνες.

ΆΛΙΣ: Άρα;

ΈΡΑ: Αν υποθέσουμε ότι όλα αυτά που είδες είναι αληθινά, υπάρχει μεγάλη περίπτωση να βρίσκεσαι σε μη αναστρέψιμη κατάσταση. Καταλαβαίνεις τώρα γιατί σου είπα να περιμένεις λίγο;

ΆΛΙΣ: Τα ήξερες όλα έτσι;

ΈΡΑ: Όχι όλα.

ΆΛΙΣ: Πώς τα ήξερες;

ΈΡΑ: Είναι πολλές οι μαχήτριες που έχουν παρόμοιες μνήμες.

ΆΛΙΣ: Και εσύ;

ΈΡΑ: Εγώ δεν είμαι μαχήτρια.

ΆΛΙΣ: Είσαι όμως εδώ για να με βοηθήσεις. Κι εγώ θέλω να γυρίσω πίσω. Να ξυπνήσω στην πραγματική μου ζωή.

ΈΡΑ: Όλες αυτό προσπαθείτε.

ΆΛΙΣ: Και το έχει κατορθώσει καμιά;

ΈΡΑ: Σε αυτό τον πλανήτη ποτέ.

ΆΛΙΣ: Δηλαδή καθόμαστε και περιπλανιόμαστε σε έναν πλανήτη και μαχόμαστε με σιές;

ΈΡΑ: Και μεταξύ σας.

ΆΛΙΣ: Γιατί;

ΈΡΑ: Γιατί μόνο μία μπορεί να πάρει το έπαθλο.

ΆΛΙΣ: Ποιο έπαθλο;

ΈΡΑ: Αυτό που θα κάνει αυτήν που θα το πάρει άτρωτη. Δηλαδή αθάνατη.

Αυτό που θα την θεραπεύσει και, στην περίπτωση σου, θα την κάνει να ζυπνήσει.

ΆΛΙΣ: Ποιο είναι αυτό το έπαθλο;

ΈΡΑ: Το αναζήτησες ήδη, σαν να το ήξερες. Μου είπες: «Φέρε κάτι δυνατό».

ΆΛΙΣ: Η καρδιά της κατσαρίδας.

ΈΡΑ: Η καρδιά της βασίλισσας.

ΆΛΙΣ: Κι εσύ μου είπες: «Δεν μπορώ ακόμη».

ΈΡΑ: Αλλά ίσως κάποτε το καταφέρουμε.

ΆΛΙΣ: Και τι θα πρέπει να την κάνω;

ΈΡΑ: Ξέρεις πολύ καλά.

ΆΛΙΣ: Πρέπει να φάω την καρδιά της κατσαρίδας;

ΈΡΑ: Αν θες να αναστηθείς, είναι η μόνη σου ελπίδα.

6.

ΆΛΙΣ: Μου λες λοιπόν ότι θα πρέπει να παλέψουμε με μια κατσαρίδα, ανίκητη, που της ανήκει όλος ο πλανήτης.

ΈΡΑ: Θα προετοιμαστούμε. Πάρε το σπαθί σου, πρέπει να κάνεις εξάσκηση.

ΆΛΙΣ: (Παίξει με το σπαθί.) Δεν βλέπεις ότι δεν χρειάζομαι;

ΈΡΑ: Πρέπει την κρίσιμη στιγμή να μπορέσεις να την αποκεφαλίσεις με μια κίνηση.

ΆΛΙΣ: Να την αποκεφαλίσω;

ΈΡΑ: Έτσι θα την ακινητοποιήσουμε προσωρινά. Μετά μπορούμε να της ανοίξουμε το θώρακα.

ΆΛΙΣ: Το κελυφός της είναι αδιαπέραστο.

ΈΡΑ: Και το σπαθί σου κοφτερό. Το έχεις φτιάξει ειδικά γι αυτό το σκοπό. Αλλά θα πρέπει να σημαδέψεις το κατάλληλο σημείο.

ΆΛΙΣ: Θα πρέπει να χωρίσω τον προθώρακα από το μεσοθώρακα. Ή το μεσοθώρακα από το μεταθώρακα, αυτό θα ακινητοποιήσει και τα μπροστινά πόδια. *(Η Άλις κάνει εξάσκηση.)* Το κορίτσι κατσαρίδα. Έτσι με φώναζαν επειδή έκανα τη διατριβή μου σε αυτές. Το λέγανε υποτιμητικά, για να μεταφέρουν λίγη από τη σιχασιά τους και σε μένα. Ντρεπόμουν, στεναχωριόμουν. Και όσο πιο ευάλωτη ένιωθα, τόσο πιο πολύ ζήλευα τις κατσαρίδες. Αντίθετα με αυτές εγώ δεν μπορούσα να αναπτύξω αντιστάσεις. Δεν μπορούσα να γίνω όλο και πιο σκληρή. Δεν ήμουν ανθεκτική.

ΈΡΑ: Ίσως και να ήσουν πολύ πιο ανθεκτική από ό,τι νόμισες.

ΆΛΙΣ: Είμαι σε κώμα, από όσο κατάλαβα.

ΈΡΑ: Είσαι η καλύτερη μαχήτρια του πλανήτη. Προσπάθησε να το αντιληφθείς. Προσπάθησε να το απολαύσεις.

ΆΛΙΣ: Εσύ ξέρεις να μάχεσαι;

ΈΡΑ: Όχι τόσο καλά όσο εσύ.

ΆΛΙΣ: Πού είναι το σπαθί σου;

ΈΡΑ: Εδώ. *(Βγάζει ένα σπαθί και αρχίζει να κάνει προπόνηση μαζί με την Άλις στον αέρα.)* Ωστόσο προτιμώ το τόξο μου. Δεν μου αρέσει η μάχη σώμα με σώμα.

ΆΛΙΣ: Εμένα μόνο αυτή μου αρέσει.

ΈΡΑ: Το ξέρω.

ΆΛΙΣ: Ξέρεις πολλά για μένα.

ΈΡΑ: Περιπλανιόμαστε μαζί έξι μήνες.

(Η Άλις χτυπάει το σπαθί της Έρα σαν παιχνίδι. Η Έρα ανταποκρίνεται. Αρχίζουν να ξιφομαχούν δοκιμαστικά, σαν παιχνίδι.)

ΆΛΙΣ: Γι' αυτό και μόνο;

ΈΡΑ: Πώς αλλιώς;

ΆΛΙΣ: Πώς βρέθηκες εσύ σε αυτό τον πλανήτη ;

(Ξιφομαχούν.)

ΈΡΑ: Τι σημασία έχει;

ΆΛΙΣ: Βρίσκομαι σε μια παράλληλη διάσταση της ζωής μου. Της δικής μου ζωής. Και σε αυτή την πραγματικότητα συναντώ εσένα. Δεν είναι περίεργο ;

(Η Έρα δεν απαντά. Η Άλις γίνεται όλο και πιο απειλητική με το σπαθί.)

ΆΛΙΣ: Ποια είσαι;

ΈΡΑ: Τι εννοείς ;

ΆΛΙΣ: Πώς ξέρεις τι έγινε σε εκείνο το δωμάτιο του νοσοκομείου; Ήσουν εκεί;

ΈΡΑ: Εγώ στο νοσοκομείο;

ΆΛΙΣ: Πώς ήξερες ότι θα είμαι σε κώμα;

ΈΡΑ: Δεν το ήξερα. Φαντάστηκα μόνο ότι...

(Ξιφομαχούν όλο και με μεγαλύτερη ένταση, όμως ακόμα είναι στο όριο του παιχνιδιού.)

ΆΛΙΣ: Γιατί δεν μου λες το όνομά σου; *(Η Έρα δεν απαντά.)* Δεν έχεις όνομα;

ΈΡΑ: Φυσικά και έχω.

ΆΛΙΣ: Φοβάσαι ότι θα σε αναγνωρίσω;

ΈΡΑ: Θέλω να με αναγνωρίσεις.

ΆΛΙΣ: Είσαι κάποια από την πραγματική μου ζωή, φανερώσου!

ΈΡΑ: Την πραγματική σου;

ΆΛΙΣ: Και μάλιστα κάποια σημαντική. Κάποια που είναι πάντα δίπλα μου.

ΈΡΑ: Είμαι πάντα δίπλα σου.

ΆΛΙΣ: Θα μπορούσες να είσαι η μητέρα μου. Ή ο πατέρας μου, που έχασα μικρή.

ΈΡΑ: Γιατί πρέπει οπωσδήποτε να είμαι κάποιος από μια άλλη σου ζωή;

ΆΛΙΣ: Νοιάζεσαι για μένα, ξέρεις το σώμα μου.

ΈΡΑ: Επειδή σε φροντίζω.

(Ξιφομαχούν εκτός του ορίου του παιχνιδιού.)

ΆΛΙΣ: Γιατί δεν το παραδέχεσαι;

ΈΡΑ: Γιατί δεν ισχύει.

ΆΛΙΣ: Δεν σε πιστεύω.

ΈΡΑ: Για ποιο λόγο να σου πω ψέματα; Τι έχω να κερδίσω; Έστω ότι σε γνωρίζω από παλιά, όπως λες, έστω ότι είμαι κάποιος αγαπημένος σου. Η μάνα

σου, ο πατέρας σου, ο γιατρός με τα πυκνά φρύδια. Γιατί να μην στο αποκαλύψω;

ΆΛΙΣ: Δεν ξέρω.

ΈΡΑ: Δεν θα ήθελα να πέσεις στην αγκαλιά μου; Να αναγνωριστούμε και να χαρούμε πού ξανασυναντηθήκαμε; Έστω και εδώ;

ΆΛΙΣ: Κάτι μου κρύβεις.

(Βρίσκονται η μία απέναντι από την άλλη με διασταυρωμένα τα σπαθιά μπροστά από τα πρόσωπά τους. Η μία έχει ακινητοποιήσει την άλλη. Κοιτιούνται.)

ΈΡΑ: Αυτή τη στιγμή βρίσκεσαι εδώ. Βλέπεις εμένα.

ΆΛΙΣ: Προσωρινά.

ΈΡΑ: Πρέπει να το αποδεχθείς. Ζεις εδώ, μέσα στο λαγούμι της κατσαρίδας.

(Τα πρόσωπά τους πλησιάζουν. Είναι ισόπαλες.) Είσαι σίγουρη ότι θέλεις να φύγεις από εδώ;

(Η Έρα με μία δυνατή κίνηση απωθεί την Άλις με το σπαθί.)

ΆΛΙΣ: Για θεαπεύτρια, ξέρεις να μάχεσαι πολύ καλά.

Πράξη 2

7.

Έχουν περάσει κάποιες μέρες. Η Άλις κάνει εξάσκηση με το σπαθί. Η Έρα μπαίνει στη σπηλιά κρατώντας ένα ματσάκι σεμπρεβίβες.

ΆΛΙΣ: Γιατί μαζεύεις συνέχεια αυτά τα κίτρινα λουλούδια εδώ μέσα;

ΈΡΑ: Σεμπρεβίβες. Δεν σου αρέσουν;

ΆΛΙΣ: Όχι.

ΈΡΑ: Εμένα είναι τα αγαπημένα μου. Δεν ξέρεις σε τι βράχια σκαρφαλώνω για να τις μαζέψω.

ΆΛΙΣ: Γιατί κάνεις όλο αυτό τον κόπο;

ΈΡΑ: Πώς πάει η εξάσκηση;

(Η Άλις κόβει με το σπαθί τις σεμπρεβίβες που κρατάει η Έρα. Τα άνθη σκορπάνε κάτω.)

ΈΡΑ: Έπρεπε να το κάνεις αυτό;

ΆΛΙΣ: Εσύ ρώτησες.

(Η Έρα σκύβει και μαζεύει τα κίτρινα άνθη.)

ΈΡΑ: Μπορούσες να μου κόψεις το χέρι.

ΆΛΙΣ: Δεν υπήρχε περίπτωση, ελέγχω πολύ καλά το σπαθί μου. Δεν μου είπες γιατί τις μαζεύεις. Δεν σε έχω για χαρωπή νοικοκυρούλα που θα διακοσμούσε ένα λαγούμι κατσαρίδας.

ΈΡΑ: Σεμπρεβίβες, από το sempre vivere. Είναι αμάραντες, ζουν για πάντα.

ΆΛΙΣ: Γι' αυτό σ'αρέσουν;

ΈΡΑ: Πιστεύω ότι μας φέρνουν τύχη.

ΆΛΙΣ: *(Γελάει.)* Εμένα πάντως από ό,τι φαίνεται όταν έπεφτα δεν με βοήθησαν και πολύ.

ΈΡΑ: Ποτέ δεν ξέρεις.

ΆΛΙΣ: Δεν τις θέλω εδώ μέσα.

ΈΡΑ: Γιατί;

ΆΛΙΣ: Δεν ξέρω, κάτι πάνω τους με ενοχλεί. Νομίζω είναι αυτό το κατακίτρινο χρώμα.

ΈΡΑ: Δεν πειράζει, θα τις ανεχτείς για λίγες μέρες.

ΆΛΙΣ: Μου είναι σχεδόν ανυπόφορες.

ΈΡΑ: Τι είναι αυτό που σε πειράζει;

ΆΛΙΣ: Το ότι θα ζήσουν περισσότερο από εμάς.

ΈΡΑ: Ανταγωνίζεσαι τα λουλούδια;

(Η Έρα βάζει τα λουλούδια σε μια οπή του βράχου. Η Άλις πάει πιο κοντά και τα παίρνει.)

ΈΡΑ: Βάλτες πίσω. *(Η Άλις τις περιεργάζεται.)* Ψάχνεσαι για καυγά;

ΆΛΙΣ: Η αλήθεια είναι ότι έχω μια παρόρμηση. Την έχω όλες αυτές τις μέρες.

ΈΡΑ: Τι παρόρμηση;

ΆΛΙΣ: Να σου επιτεθώ.

ΈΡΑ: Όμως δεν θέλεις. Θέλεις;

(Η Άλις προσφέρει την ανθοδέσμη στην Έρα, ειρωνικά.)

ΆΛΙΣ: Κυρία μου θα μου χαρίσετε αυτό το χορό; Κι εγώ σας χαρίζω την αιωνιότητα.

(Την παίρνει από το χέρι με το ζόρι και αρχίζουν να χορεύουν.)

ΈΡΑ: Δεν καταλαβαίνω τι σε έπιασε.

ΆΛΙΣ: Είναι πιο σημαντικές από εμένα;

ΈΡΑ: Την απωθούν.

ΆΛΙΣ: Τι εννοείς;

ΈΡΑ: Απωθούν την κατσαρίδα. Όταν έπεσες στη χαράδρα, ήσουν αναισθητη, ματωμένη, αδύναμη. Μέχρι να κατέβω να σε πάρω ήσουν τελείως εκτεθειμένη. Θα μπορούσε να σε μυρίσει από χιλιόμετρα μακριά. Όμως οι σεμπρεβίβες την έδιωξαν. Ποτέ δεν πλησιάζει στα μέρη τους.

ΆΛΙΣ: Γι αυτό τις μαζεύεις εδώ;

ΈΡΑ: Και γι αυτό.

ΆΛΙΣ: Με έχεις αφήσει να πιστεύω τόσο καιρό ότι ψάχνουμε την κατσαρίδα κι εσύ προσπαθείς να την απωθήσεις;

ΈΡΑ: Το ένα δεν αποκλείει το άλλο. Πρέπει να τη βρούμε εμείς και όχι αυτή.

ΆΛΙΣ: Και την έχουμε βρει;

ΈΡΑ: Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να προχωρήσουμε μέχρι την άκρη του τούνελ.

ΆΛΙΣ: Είμαστε τόσο κοντά;

ΈΡΑ: Είμαστε πάντα λίγο πίσω της. Όταν είμαστε έτοιμες, θα της επιτεθούμε.

Μέχρι τότε, ας διακοσμήσουμε λίγο το λαγούμι.

(Γιάνει τα λουλούδια και τα βάζει πάλι στη θέση τους. Παύση.)

ΆΛΙΣ: Τι θα γίνει όταν βγάλουμε την καρδιά της;

ΈΡΑ: Θα τη φας.

ΆΛΙΣ: Και μετά;

ΈΡΑ: Μετά θα αναστηθείς.

ΆΛΙΣ: Πώς θα ξυπνήσω από το κώμα;

ΈΡΑ: Ιατρικό θαύμα. Η δύναμη της πίστης.

ΆΛΙΣ: Θα γυρίσω στη δουλειά μου.

ΈΡΑ: Θα γυρίσεις σε έναν κόσμο που οι κατσαρίδες είναι μικροσκοπικές και αδύναμες, το πολύ να φτάνουν σε μέγεθος τον αντίχειρά σου. Θα μπορείς να τις σκοτώσεις με ένα παπούτσι, κι όμως πολλοί άνθρωποι θα τις φοβούνται.

Και σίγουρα δεν θα είσαι μαχήτρια του φωτός.

8.

ΆΛΙΣ: Κι εσύ;

ΈΡΑ: Εγώ τι;

ΆΛΙΣ: Τι θα κάνεις όταν φύγω; Πώς θα επιβιώσεις;

ΈΡΑ: Όπως επιβίωνα και πριν. Και θα λύσω το πρόβλημα του φαγητού μου για καιρό από τα υπολείμματα της μάχης.

ΆΛΙΣ: Και όταν τελειώσουν τα υπολείμματα;

ΈΡΑ: Μην ανησυχείς, θα μου φτάσουν μέχρι να ξαναζωντανέψει. *(Η Άλις την κοιτά με απορία.)* Σου είπα ότι είναι αθάνατη. Σε λίγο καιρό θα ενωθεί και πάλι το κεφάλι με το σώμα της.

ΆΛΙΣ: Και η καρδιά;

ΈΡΑ: Θα δημιουργήσει άλλη, πιο δυνατή. Θα είναι σχεδόν αδύνατο για την επόμενη να την ξεριζώσει. Γιατί μου τα ρωτάς όλα αυτά;

ΆΛΙΣ: Δεν καταλαβαίνω γιατί θα με βοηθήσεις.

ΈΡΑ: Δεν έχω κανένα λόγο εκτός από το ότι θέλω να κάνεις αυτό που επιθυμείς.

ΆΛΙΣ: Έχω ακόμη αυτή την αίσθηση.

ΈΡΑ: Ποια αίσθηση;

ΆΛΙΣ: Θέλω να σου κάνω κακό.

ΈΡΑ: Είσαι σίγουρη;

(Η Άλις την πλησιάζει. Την πιάνει από το λαιμό με το ένα χέρι. Η Έρα δεν αντιδρά.)

ΆΛΙΣ: Κάτι μέσα μου θέλει να σε πονέσω.

ΈΡΑ: Σφίξε αν πιστεύεις ότι αυτό θα σε κάνει χαρούμενη.

(Η Άλις βάζει και το άλλο χέρι και την κολλάει στον τοίχο. Η Έρα φωνάζει από τον πόνο.)

ΆΛΙΣ: Γιατί δεν αντιδράς;

(Η Έρα της χαϊδεύει το χέρι, μετά το μάγουλο. Το χέρι της Άλις μαλακώνει, η Έρα της πιάνει το πρόσωπο και φιλιούνται. Η Άλις την σπρώχνει.)

ΆΛΙΣ: Τι κάνεις;

ΈΡΑ: Δεν ξέρω. Είχα κι εγώ μια παρόρμηση. Δηλαδή την έχω από τη στιγμή που σε έφερα εδώ, σε αυτή τη σπηλιά λαβωμένη.

ΆΛΙΣ: Ήμουν τόσο ευχάριστο θέαμα;

ΈΡΑ: Ήσουν το πιο όμορφο πλάσμα που έχω δει ποτέ.

(Η Έρα την ξαναφιλάει. Η Άλις ανταποκρίνεται.)

ΆΛΙΣ: Το άγγιγμά σου...

ΈΡΑ: Τι;

ΆΛΙΣ: Δεν είναι σαν τα άλλα... Είναι το πρώτο που...

ΈΡΑ: Σου αρέσει;

ΆΛΙΣ: Με αφοπλίζει.

(Η Άλις την σπρώχνει στον τοίχο και φιλιούνται.)

ΈΡΑ: Με εμπιστεύεσαι;

ΆΛΙΣ: Καθόλου.

ΈΡΑ: Θέλεις ακόμα να μου επιτεθείς;

ΆΛΙΣ: Πολύ.

(Συνεχίζουν να φιλιούνται και να χαϊδεύονται.)

ΈΡΑ: Άλις... Άλις....

ΆΛΙΣ: Πες μου το όνομά σου.

ΈΡΑ: Θυμήσου το.

ΆΛΙΣ: Δεν μπορώ.

ΈΡΑ: Πες ένα οποιοδήποτε όνομα, αυτό που σου έρχεται πρώτο.

ΆΛΙΣ: Θέλω να το ξέρω. Θέλω να σε φωνάξω με αυτό.

ΈΡΑ: Προσπάθησε.

ΆΛΙΣ: Πες το μου.

ΈΡΑ: Έρα. Φώναξέ με Έρα.

(Η Άλεις τη φωνάζει με το όνομά της και τη φιλάει. Ξαφνικά σταματά και απομακρύνεται.)

ΈΡΑ: Τι έπαθες;

ΆΛΙΣ: Είπες Έρα;

ΈΡΑ: Ναι.

ΆΛΙΣ: «Θυμήσου το όνομά μου».

ΈΡΑ: Τι λες;

ΆΛΙΣ: Ακούω αυτή τη φράση στο μυαλό μου. Λίγο πριν πέσω στον γκρεμό.

«Με λένε Έρα. Θυμήσου». Και μετά κατρακυλώ στις πλαγιές της χαράδρας.

Οι σεμπρεβίβες μου γδέρνουν το πρόσωπο και το σώμα, πονάω, κι εσύ από πάνω με κοιτάς που πέφτω, απογοητευμένη που δεν πρόλαβες να με σιοτώσεις.

ΈΡΑ: Δεν είναι αλήθεια.

ΆΛΙΣ: Εσύ με έριζες εκεί κάτω.

ΈΡΑ: Όχι.

(Η Άλεις τραβάει το σπαθί της και την εγκλωβίζει στον τοίχο.)

ΆΛΙΣ: Είσαι μαχήτρια. Εχθρός.

ΈΡΑ: Όχι.

ΆΛΙΣ: Εμφανίζεσαι σαν θεραπεύτρια, προσπαθείς να με αποπλανήσεις, αυτά είναι τα όπλα σου;

ΈΡΑ: Άλεις, περίμενε, κάνεις λάθος.

ΆΛΙΣ: Ομολόγησέ τα όλα τώρα. *(Το σπαθί της Άλεις αρχίζει και γδέρνει το λαιμό της Έρα.)* Θέλεις να πεθάνεις;

ΈΡΑ: Όχι. Εσύ;

ΆΛΙΣ: Εγώ δεν κινδυνεύω.

ΈΡΑ: Κινδυνεύουμε και οι δύο μας, γι αυτό καλά θα κάνεις να με ακούσεις.

9.

ΆΛΙΣ: Πρόσεξε.

(Η Άλεις αφοπλίζει την Έρα και απομακρύνεται.)

ΈΡΑ: Νομίζεις ότι ο πλανήτης είναι δικός σου, ότι περιστρέφεται γύρω από τη ζωή σου. Δεν είναι έτσι ακριβώς τα πράγματα. Η αλήθεια είναι ότι είναι και δικός μου. Βρέθηκα εδώ και πολύ καιρό, με τον τρόπο που βρέθηκες κι εσύ. Έκρηξη, δυο σκιές από πάνω μου, νοσοκομείο, κώμα. Μαχήτρια του φωτός κι εγώ που αν φάει την καρδιά της κατσαρίδας θα αναστηθεί. Επιβίωσα, πήρα μέρος σε εβδομήντα πέντε μάχες, κέρδισα στις εβδομήντα τέσσερις.

ΆΛΙΣ: Είσαι κι εσύ... Έχεις άλλη ζωή;

ΈΡΑ: Είχα.

ΆΛΙΣ: Πού ζούσες; Τι έκανες;

ΈΡΑ: Ήμουν πολεμική ανταποκριτρια. Πήγαινα όπου υπήρχε σύρραξη.

ΆΛΙΣ: Και πού ήσουν όταν...

ΈΡΑ: Θυμάμαι έναν τόπο όπου σφάζονται όλοι. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά. Κυρίως παιδιά. Αλλά δεν θυμάμαι το όνομα της χώρας ή το χρώμα των κατοίκων της. Μάλλον δεν έχει μεγάλη διαφορά ποιος σε σφάζει.

ΆΛΙΣ: Και πώς βρέθηκες εδώ;

ΈΡΑ: Βομβαρδίστηκε το κέντρο τύπου μας. Μου έπεσε ο ουρανός στο κεφάλι.

ΆΛΙΣ: Αν μου λες και πάλι ψέματα θα σε σκοτώσω.

ΈΡΑ: Άλεις, άκουσέ με. Δεν σου είπα την αλήθεια γιατί δεν θα με άκουγες. Το έχω προσπαθήσει και άλλες φορές με άλλες μαχήτριες όμως όλες αντιδρούν το ίδιο. Μονομαχούν μαζί μου. Είχα κι εγώ αυτή την τάση όμως λόγω της προηγούμενης ζωής μου έχω μάθει να αποστασιοποιούμαι από τις μάχες, να κρίνω τους κανόνες του παιχνιδιού. Έτσι όταν ήρθα εδώ κατάλαβα ένα πράγμα. Είμαστε σχεδιασμένες για να παλεύουμε μεταξύ μας, είναι ο ρόλος μας σε αυτή την πραγματικότητα και χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια για να μην το κάνουμε. Δυστυχώς δεν μπόρεσα να πείσω καμία άλλη γι αυτό. Επέμεναν να μονομαχήσουμε και έχαναν, γιατί είμαι καλή στο σπαθί, όπως είδες. Όχι όμως τόσο καλή όσο εσύ. Σε είδα πριν από μισό χρόνο από μακριά σε μία μάχη και φαινόσουν ανίκητη. Άρχισα να σε μελετώ ολόκληρους μήνες. Είσαι η καλύτερη μαχήτρια του πλανήτη, σε αυτό δεν σου λέω ψέματα. Έξυπνη, έχεις κάτι διαφορετικό από τις άλλες. Τη δυνατότητα να σκέφτεσαι και να κινείσαι αιφνιδιαστικά. Σκότωσες τις μισές μαχήτριες κι εγώ τις άλλες μισές. Αυτή τη στιγμή είμαστε οι δύο τελευταίες εδώ πάνω. Πάντα με

κυνηγούσες και πάντα έφαχνα έναν τρόπο να επικοινωνήσουμε. Τελικά τα κατάφερες και με βρήκες. Η εβδομηκοστή πέμπτη μάχη μου ήσουν εσύ. Με στρίμωξες στην κορυφή του βράχου και αρχίσαμε να μονομαχούμε. Προσπαθούσα να σου πω το σχέδιό μου αλλά δεν με άκουγες. Δεν μπορούσες να με εμπιστευτείς, είσαι έτσι φτιαγμένη. Παλέψαμε και κατά τη διάρκεια της μάχης έπεσες στη χαράδρα. Δεν ήξερα ότι δεν θα σκοτωθείς αλλά το ήλπιζα. Σου φώναξα ποια είμαι για να με θυμηθείς όταν ξυπνήσεις. Όταν έπεσες, έτρεξα να σε βρω. Ήσουν αναισθητη, σε πλησίασα. Άνοιξες τα μάτια και μέσα στη ζάλη σου μου ζήτησες να σε βοηθήσω. Τότε κατάλαβα ότι δεν θυμόσουν την παραμονή σου εδώ και ότι αυτό μου έδινε μια ευκαιρία. Σε πήρα και σε έφερα εδώ, σε φρόντισα και όταν ξύπνησες σιέφτηκα να σου πω μια ιστορία που δεν θα μας έκανε εχθρούς κατευθείαν.

ΆΛΙΣ: Και θα μου έλεγες την αλήθεια λίγο πριν με σκοτώσεις;

ΈΡΑ: Δεν σκόπευα να στην πω ποτέ. Ήμουν πολύ άνετα στο ρόλο της θεραπεύτριάς σου. Να σε φροντίζω και να σε βοηθάω, αυτό ήθελα. Έτσι θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε αντί να σκοτωθούμε.

ΆΛΙΣ: Μου είπες πως βρεθήκαμε επειδή σε έσωσα από ένα βράχο.

ΈΡΑ: Δεν ήμουν εγώ εγκλωβισμένη, ήταν μια άλλη μαχήτρια. Την άφησες να πεθάνει.

ΆΛΙΣ: Και ξέρεις τόσα για μένα.

ΈΡΑ: Κάποια τα ήξερα επειδή σε παρακολουθούσα. Και τα υπόλοιπα τα επινόησα, προσπάθησα να γεμίσω τα κενά με ιστορίες.

ΆΛΙΣ: Βρέθηκες λοιπόν να κάνεις πολεμικό ρεπορτάζ ως μαχήτρια του φωτός σε έναν πλανήτη όπου βασιλεύει μια γιγάντια κατσαρίδα και ο σκοπός κάθε μιας μας είναι να φάει την καρδιά της. Και μετά ανακάλυψες μια εντομολόγο και συνειδητοποίησες ότι θα σου ήμουν εξαιρετικά χρήσιμη. Όπως ας πούμε ένας μικρός μαθητής, πληροφοριοδότης στις μάχες που κάλυπτες. Χρήσιμη και αναλώσιμη. Οπότε σκέφτηκες, ας χρησιμοποιήσω τις γνώσεις της και μετά μπορώ να την ξεφορτωθώ. Εμπρός λοιπόν, φτιάξε τώρα μια ιστορία που θα με πείσει να μην σε σκοτώσω, όπως λες ότι έκανα με τόσες άλλες μαχήτριες, σκιές, τελώνια, ψυχές και ό,τι άλλο μου διηγήθηκες. Στο κάτω-κάτω τώρα ξέρω πού θα βρω την κατσαρίδα και με συμφέρει να είμαι μόνη μου.

ΈΡΑ: Με χρειάζεσαι.

ΆΛΙΣ: Τι εννοείς;

ΈΡΑ: Το κεφάλι της κατσαρίδας μένει ζωντανό χωρίς σώμα για δώδεκα ώρες. Και το σώμα έως και σαράντα ημέρες. Γι αυτό δεν μπόρεσε ποτέ καμία να τη νικήσει. Σκέψου, Άλις. Εσύ γνωρίζεις. Κάποια θα πρέπει να απασχολήσει το κεφάλι της για να μπορέσει η άλλη να ξεριζώσει την καρδιά της. Έχω δει πολλές μαχήτριες να πεθαίνουν προσπαθώντας να τη σκοτώσουν. Για ένα και μόνο λόγο. Μάχονται μόνες.

ΆΛΙΣ: Το κεφάλι παραμένει ζωντανό και μετά το χτύπημα θα είναι εξαιρετικά επιθετικό.

ΈΡΑ: Άκουσέ με και προσπάθησε να καταλάβεις. Σε αυτό τον κόσμο είμαστε προγραμματισμένες να παλεύουμε μόνες και η κατσαρίδα είναι σχεδιασμένη

έτσι ώστε να μην μπορεί να νικηθεί από μία και μόνη μαχήτρια. Είναι μια μάχη άνιση. Ο μόνος τρόπος να ξεπεράσουμε αυτό το αδιέξοδο είναι να πάμε αντίθετα σε αυτό τον κανόνα, να ανοίξουμε τη φαντασία μας, να κάνουμε το αντίθετο από την παρόρμησή μας. Μόνο έτσι θα εξελιχθούμε. Μόνο έτσι θα επιζήσουμε. Καταλαβαίνεις γιατί χρειαζόμαστε η μία την άλλη;

ΆΛΙΣ: Βρίσκομαι εδώ για να γυρίσω πίσω. Αυτά που λες ακούγονται λογικά. Αλλά μη νομίζεις ότι γλίτωσες τη μονομαχία μεταξύ μας. Θα υποκύψουμε σε αυτή την παρόρμηση αφού σκοτώσουμε την κατσαρίδα. Και όποια νικήσει θα φάει την καρδιά της και θα ξυπνήσει από το κώμα.

ΈΡΑ: Αυτό ήταν από την αρχή το σχέδιό μου.

10.

(Η Άλις γελάει.)

ΆΛΙΣ: Τότε θα ξέρεις ότι θα σε νικήσω. *(Η Έρα γελάει ειρωνικά.)* Εκτίμησες τις εξελιγμένες μου κινήσεις. Εγώ το βρίσκω φυσικό να λειτουργώ μη αναμενόμενα. Όλη μου τη ζωή την έζησα ως αντίδραση στις προσδοκίες των άλλων.

ΈΡΑ: Ποιών άλλων;

ΆΛΙΣ: Των ανθρώπων γύρω μου.

ΈΡΑ: Γι αυτό αποφάσισες να ασχοληθείς με τις κατσαρίδες;

ΆΛΙΣ: Έβρισκα τον κόσμο πιο σιχαμερό από αυτές.

ΈΡΑ: Γιατί;

ΆΛΙΣ: Δεν κατάλαβα ποτέ. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου έβρισκα τους άλλους ανθρώπους βρώμικους και ξένους. Δεν ήθελα να ακουμπάω κανέναν και να με ακουμπάει κανείς. Μου είπαν ότι έτσι ήταν και ο πατέρας μου. Ότι η κατάσταση μου χειροτέρευσε με την αυτοκτονία του γιατί ένωσα εγκατάλειψη. Εγώ όμως δεν ένωσα καμία εγκατάλειψη. Το είδα σαν μια πράξη αγάπης. Ήταν ο μόνος που καταλάβαινε το μαρτύριό μου και ήθελε να μου δείξει ότι υπάρχει και άλλη επιλογή.

ΈΡΑ: Δεν μου φάνηκε να σε πειράζει το άγγιγμά μου.

ΆΛΙΣ: Το μόνο που ήθελα ήταν να προφυλαχτώ από τον κόσμο αυτό και να αντιδράσω.

ΈΡΑ: Και νομίζεις ότι αυτό θα σε βοηθήσει να με νικήσεις;

ΆΛΙΣ: Έμαθα να δίνω μάχες καθημερινά. Ενώ εσύ απλά τις παρακολουθούσες.

ΈΡΑ: Μην ξεχνάς ότι εσύ έπεσες στον γιρεμό.

ΆΛΙΣ: Μην ξεχνάς ότι εγώ κρατάω το σπαθί τώρα.

(Η Έρα βγάζει με μια απότομη κίνηση από τον τοίχο το τόξο της, το οποίο είχε κρυμμένο, το σπλίζει και σημαδεύει την Άλις. Η Άλις παίρνει την ασπίδα της.)

ΈΡΑ: Σου είπα και πριν ότι είναι το αγαπημένο μου όπλο. Το έχω πάντα δίπλα μου.

(Βρίσκονται η μία απέναντι από την άλλη, έτοιμες να παλέψουν.)

ΆΛΙΣ: Θα με σιοτώσεις;

ΈΡΑ: Εσύ; *(Κοιτούνται.)* Σε φρόντισα.

ΆΛΙΣ: Για να σε σώσω.

ΈΡΑ: Και σ' αγαπώ.

ΆΛΙΣ: Για να σωθείς.

ΈΡΑ: Όταν βρισκόμουν μέσα στην κόλαση του πολέμου, νιώθοντας τις βόμβες να σκάνε δίπλα μου είχα μόνο αυτό το ένστικτο. Να σωθώ. Και να κάνω τη δουλειά μου. Έβλεπα ανθρώπους δίπλα μου, κομμένους στα δύο, να σπαρταράνε και εγώ καθόμουν από πάνω τους και τους φωτογράφιζα. Δεν φρόντισα ποτέ κανέναν. Δεν ήξερα καν πώς να το κάνω. Μια μέρα είδα μπροστά μου μια κοπέλα χτυπημένη στο δρόμο, θα ήταν κοντά στα δεκαέξι. Αιμορραγούσε, ήταν καλυμμένη με σκόνη και είχε ένα κοριτσάκι στην αγκαλιά της, νεογέννητο, που ακόμη ζούσε. Το ήξερε ότι θα πεθάνει και τα μάτια της με ικέτευαν να το πάρω μαζί μου. Τα δικά μου μάτια υπολογίζανε τη γωνία λήψης. Σε λίγο το μωρό κινήθηκε, άρχισε να ψάχνει το βυζί της μάννας του πάνω από τη μπλούζα της. Και ξέρεις τι έκανα εγώ; Της κατέβασα λίγο τη μπλούζα για να μπορέσει το μωρό να θηλάσει το ματωμένο σώμα της μάννας του. Και τις φωτογράφισα. Αυτό μπόρεσα να κάνω. Τη μέρα που βομβαρδίστηκε το κέντρο μας έμαθα ότι αυτή η φωτογραφία κέρδισε βραβείο. Ήταν λίγο πριν αρχίσει να γκρεμίζεται το κτίριο. Νομίζω γι' αυτό καθυστέρησα να βγω. Δεν ήθελα να βγω, Άλις.

(Η Έρα κατεβάζει το τόξο.)

Όμως με εσένα ήταν αλλιώς. Ανακάλυψα ότι κάθε φορά που σκουπίζα τον ιδρώτα από το μέτωπο σου ή έδενα τις πληγές σου, κάθε φορά που σου χάιδευα το κεφάλι ή το χέρι, ένιωθα μια πρωτόγνωρη γαλήνη και ηδονή μαζί. Ποτέ δεν ένιωθα τόσο ζωντανή. Με έχεις ήδη σώσει Άλις.

(Η Άλις κατεβάζει και αυτή το σπαθί της.)

ΆΛΙΣ: Αυτοκτόνησες λοιπόν.

ΈΡΑ: Ίσως κι έτσι.

ΆΛΙΣ: Και γιατί θέλεις να γυρίσεις πίσω σε έναν κόσμο που εγκατέλειψες;

ΈΡΑ: Εσύ γιατί θέλεις να γυρίσεις πίσω σε έναν κόσμο που σιχαίνεσαι;

(Παύση.)

ΆΛΙΣ: Εγώ δεν έφυγα εσκεμμένα.

ΈΡΑ: Είσαι σίγουρη;

ΆΛΙΣ: Δεν θυμάμαι πώς έφυγα.

ΈΡΑ: Θυμάσαι μια πτώση.

ΆΛΙΣ: Το εργαστήριό μου είναι στον έκτο όροφο. Είναι γεμάτο συστήματα ασφαλείας, τελευταίας τεχνολογίας, δεν κινδυνεύουμε από τίποτα. Τα παράθυρα είναι σφραγισμένα για αποφυγή ατυχημάτων. Εκτός από ένα, αυτό που βρίσκεται απέναντι από το γραφείο μου. Μία μέρα ήμουν πολύ κουρασμένη και τα μάτια μου ήταν έτοιμα να κλείσουν. Είδα μια κατσαρίδα να περπατάει γρήγορα, να κατευθύνεται προς το παράθυρο αυτό. Κοντοστάθηκε λίγο σαν να ήθελε να τραβήξει την προσοχή μου και μετά βγήκε έξω. Και ορκίζομαι ότι πάνω από αυτό το παράθυρο, είδα γραμμένη σε μια επιγραφή,

από λάμπα νέον, με έντονα ροζ γράμματα να αναβοσβήνει η λέξη «Έξοδος». Άνοιξα τα μάτια μου και η επιγραφή εξαφανίστηκε. Κι όμως αυτά τα γράμματα είχαν χαραχθεί στο μυαλό μου, ήξερα ότι η έξοδος ήταν εκεί, ανοιχτή και στη διάθεσή μου, εάν ήθελα. Δεν ήθελα όμως. Ήθελα να μείνω να παλέψω, δεν ήθελα ποτέ να φύγω, ακόμα και αν ήταν μπροστά στα μάτια μου η ευκαιρία να δω και κάτι άλλο. Να αναζητήσω. Να ψάξω κάτι παραπέρα. Ίσως διαφορετικό από αυτό που ζούσα μέχρι τότε. Ίσως πιο κοντά σε μένα. Παραδέχομαι ότι έφτασα πολύ κοντά στο να το κάνω, ότι άνοιξα το παράθυρο, κι έσκυψα κάτω να δω, έβγαλα το ένα μου πόδι έξω, μύρισα τον αέρα αλλά... δεν έφυγα. Ποτέ δεν έφυγα... Έφυγα;

(Η Άλις φαίνεται ζαλισμένη.)

ΈΡΑ: Όταν σε βρήκα πεσμένη ήσουν γεμάτη σεμπρεβίβες.

ΆΛΙΣ: Στους τοίχους του κτιρίου φύτρωναν κάτι απαίσια κίτρινα λουλούδια...

ΈΡΑ: Δεν σε έσπρωξα εγώ στη χαράδρα Άλις.

ΆΛΙΣ: Δεν έχουν μυρωδιά, δεν καταλαβαίνω τη χρησιμότητά τους. Συμβολίζουν λέει την αγάπη.

ΈΡΑ: Μόνη σου πήδηξες. Είχες κουραστεί. Σε είχαν κουράσει όλες οι μάχες που έδινες.

ΆΛΙΣ: Με κάνουν να θέλω να φύγω... Να εξαφανιστώ.

(Η Άλις κάθεται κάτω εξαντλημένη. Η Έρα την αγκαλιάζει.)

ΈΡΑ: Θα τα ξεφορτωθούμε όλα τα λουλούδια Άλις. Θα τα διώξουμε όταν τη σκοτώσουμε.

ΆΛΙΣ: Νιώθω τόσο αδύναμη.

ΈΡΑ: Τώρα είμαστε έτοιμες, πιο έτοιμες από ποτέ. Ακόνισε το σπαθί σου,

Άλις. Αύριο το πρωί ξεκινάμε.

Πράξη 3

11.

Μετά τη μάχη. Η Άλις και η Έρα είναι πίσω στη σπηλιά και δίπλα τους έχουν το κουφάρι της κατσαρίδας που είναι κομμένη στα δύο. Η Έρα είναι βαριά τραυματισμένη. Η Άλις ψάχνει στα πράγματά της.

ΆΛΙΣ: Πού το έχεις βάλει;

ΈΡΑ: Γιατί δεν με άφησες εκεί;

ΆΛΙΣ: Πού το έχεις; Πώς το φτιάχνεις;

ΈΡΑ: Είναι χαμένος κόπος Άλις.

(Η Άλις κόβει ένα πόδι κατσαρίδας και της δίνει ένα κομμάτι.)

ΆΛΙΣ: Ρούφα! Εσύ δεν είπες ότι είναι θεραπευτικό;

ΈΡΑ: Όχι τόσο.

ΆΛΙΣ: Δοκίμασε. Ποιο κομμάτι θέλεις; Έχουμε όσο θέλουμε.

ΈΡΑ: Δεν θα λειτουργήσει.

ΆΛΙΣ: Γιατί δεν θέλεις να θεραπευτείς, Έρα;

ΈΡΑ: Υπάρχει λόγος; Την κατσαρίδα την σκοτώσαμε. Την καρδιά της την πήραμε. Η αποστολή μου έχει τελειώσει.

ΆΛΙΣ: Όχι.

ΈΡΑ: Μπορείς να τη φας και να γυρίσεις στην πραγματική σου ζωή. Εγώ τι να κάνω εδώ;

ΆΛΙΣ: Μου χρωστάς μια μονομαχία.

ΈΡΑ: Από το να με σκοτώσεις εσύ, προτιμώ να με έχει σκοτώσει αυτή.

ΆΛΙΣ: Δεν είχαμε συμφωνήσει αυτό.

ΈΡΑ: Εξάλλου δεν θα μπορούσα ποτέ να σου κάνω κακό. Το ξέχασες;

(Η Έρα χαϊδεύει τα μαλλιά της Άλις. Η Άλις τη χαϊδεύει και αυτή.)

ΆΛΙΣ: Σε παρακαλώ, Έρα, φάε λίγο Blatta.

ΈΡΑ: Γιατί;

ΆΛΙΣ: Δεν θέλω να σε χάσω.

ΈΡΑ: Ούτε εγώ θέλω να σε χάσω, Άλις.

(Η Έρα κλείνει τα μάτια σαν πέφτει για ύπνο.)

ΆΛΙΣ: Σ' αγαπώ.

(Η Έρα τινάζεται και ξυπνάει.)

ΈΡΑ: Είδα ένα όνειρο. Μας είδα να περπατάμε μέσα στο σκοτάδι. Στην αρχή όρθιες, μετά σκυμμένες, να περπατάμε στα γόνατα. Να φτάνουμε στην κατσαρίδα ζωσμένες με τα όπλα μας. Ήταν στραμμένη προς τα εμάς σαν καλή οικοδέσποινα. Το αισθάνθηκε ότι πήγαμε για αυτήν. Ήταν μικρότερη από όσο νόμιζα. Την πλησιάσαμε στα δύο μέτρα και μου είπες...

ΆΛΙΣ: «Για να την αποκεφαλίσω θα πρέπει να σηκωθεί.»

ΈΡΑ: Όμως το λαγούμι ήταν πολύ κοντό για να σηκωθεί στα πίσω πόδια της. «Ρίζε ένα βέλος» μου λες κι εγώ έριξα. Την πέτυχα στο μεσοθώρακι και το βέλος έσπασε. Έριξα κι άλλο. Το ίδιο. Ούτε κουνήθηκε, σχεδόν δεν το κατάλαβε. Σου είπα να γυρίσουμε πίσω.

ΆΛΙΣ: Δεν ήξερα ότι εσύ θα έμενες. Γιατί το έκανες αυτό, Έρα;

ΈΡΑ: Έπρεπε να την παρασύρουμε προς τα εμάς.

ΆΛΙΣ: Κι έγινες το δόλωμά της.

ΈΡΑ: Πήγα κοντά της και της επιτέθηκα με το σπαθί. Και μετά την άφησα να με κυνηγήσει.

ΆΛΙΣ: Σε χτύπησε αλλά εσύ συνέχισες να τρέχεις. Την έφερες στο κατάλληλο σημείο. Κι όταν σηκώθηκε μου φώναζες...

ΈΡΑ: «Τώρα! Χτύπα τώρα!» Κι εσύ με μια σπαθιά της έκοψες το κεφάλι. Το κεφάλι της βασίλισσας έπεσε και κύλισε δίπλα μας, βαρύ, νικημένο.

ΆΛΙΣ: Όμως ζωντανό. Σου έσκισε την κοιλιά και σε αποτελείωσε.

ΈΡΑ: Δεν θα μπορούσαμε αν δεν ήμασταν δύο.

ΆΛΙΣ: Δεν ήταν δυνατό.

ΈΡΑ: Είδες Άλις; Έτσι έπρεπε να γίνει.

ΆΛΙΣ: Έπρεπε να ζήσεις.

ΈΡΑ: Λεπτομέρειες.

ΆΛΙΣ: Έπρεπε να μείνεις μαζί μου.

ΈΡΑ: Μόνο μία μπορεί να αναστηθεί.

ΆΛΙΣ: Σε παρακαλώ, Έρα. Προσπάθησε. Γίνε καλά, για μένα, για μας. Δεν θα αναστηθεί καμία, δεν χρειάζεται. Μπορούμε να ζήσουμε στον πλανήτη αυτό, να παλεύουμε με τις σκιές του. Ίσως να είναι καλύτερος, πολύ καλύτερος από αυτόν που αφήσαμε. Θα του αλλάξουμε όνομα, θα πούμε ότι είναι μια έρημη βραχονησίδα στο Αιγαίο, με υπόγειες σπηλιές, την οποία δεν επισκέπτεται κανείς. Θα τρώμε τα υπολείμματα της νέας κατσαρίδας. Θα μαλώνουμε, θα

μονομαχοῦμε, θα κοιμόμαστε αγκαλιασμένες. Θα σ' αφήνω να διακοσμείς τη σπηλιά.

ΈΡΑ: Είμαι πολύ βαριά τραυματισμένη, Άλις. Τίποτα δεν με σώζει.

ΆΛΙΣ: Ούτε η καρδιά της;

ΈΡΑ: Τι να την κάνω την καρδιά της; Αν τη φάω θα ξυπνήσω σε μια άλλη ζωή. Χωρίς εσένα.

(Η Άλις πάει προς την κατσαρίδα.)

ΈΡΑ: Τι κάνεις;

ΆΛΙΣ: Έστω αυτό.

ΈΡΑ: Τι λες;

ΆΛΙΣ: Θα αναστηθείς εσύ, Έρα. Έχεις πολλά να ζήσεις ακόμα.

ΈΡΑ: Δεν θέλω.

ΆΛΙΣ: Έκανες αυτό που έπρεπε να κάνεις εδώ πέρα. Μπορείς να γυρίσεις και να φροντίσεις τον κόσμο. Έχεις μια δεύτερη ευκαιρία. Να κάνεις αυτό που κατάλαβες ότι σε κάνει ευτυχισμένη.

ΈΡΑ: Εγώ...

ΆΛΙΣ: Ένα παιδί. Μπορείς να κάνεις ένα παιδί που θα το φροντίσεις για πάντα. Που θα βυζαίνει το δικό σου στήθος. Ίσως να το ονομάσεις σαν εμένα, αν θες. Έτσι θα έχω υπάρξει μέσα σου. Αυτό μου αρκεί.

ΈΡΑ: Κι εσύ;

ΆΛΙΣ: Εγώ θα μείνω.

ΈΡΑ: Γιατί;

ΆΛΙΣ: Γιατί είμαι η καλύτερη μαχήτρια. Ο πλανήτης μου ανήκει.

(Η Έρα την χαιδεύει).

ΈΡΑ: Δεν θέλω να φροντίζω καμία άλλη εκτός από εσένα.

ΆΛΙΣ: Τις μέρες που ήμουν εδώ, έζησα καλύτερα από όλη μου τη ζωή εκεί.

(Φιλιούνται. Η Άλις παίρνει το σπαθί της και πηγαίνει προς την κατσαρίδα. Της σκίζει το θώρακα. Παίρνει από μέσα την καρδιά της, η οποία πάλλεται.)

ΆΛΙΣ: Κοίτα. Εδώ μέσα χτυπά η νέα σου ζωή.

12.

ΈΡΑ: Δεν γίνεται.

ΆΛΙΣ: Την έχω πάρει την απόφασή μου, Έρα.

ΈΡΑ: Σταμάτα, Άλις. Δεν θα μπορούσα να αναστηθώ, ακόμα και να το ήθελα.

ΆΛΙΣ: Γιατί;

ΈΡΑ: Γιατί αυτή τη στιγμή η κατσαρίδα δεν ζει. Δεν μπορεί να με αναστήσει.

Θα πρέπει να περιμένουμε να ξαναζωντανέψει. Να βγάλει άλλη καρδιά. Τότε η καρδιά που κρατάς στα χέρια σου θα αναστήσει όποια τη φάει.

ΆΛΙΣ: Και πότε θα γίνει αυτό; *(Κλωτσάει την κατσαρίδα. Φωνάζει στην κατσαρίδα.)* Πόσο χρόνο θέλεις;

ΈΡΑ: Πιο πολύ από όσο μου απομένει.

ΆΛΙΣ: Τι εννοείς;

ΈΡΑ: Ότι πεθαίνω, Άλις.

ΆΛΙΣ: Αυτό δεν γίνεται.

ΈΡΑ: Μην στεναχωριέσαι. Από τη στιγμή που δεν μπορούμε να είμαστε μαζί, τίποτα άλλο δεν έχει σημασία για μένα. Θα περιμένεις, θα αναστηθείς εσύ. Αυτό θα με παρηγορήσει.

ΆΛΙΣ: Και μετά;

ΈΡΑ: Ξέρεις τι θα γίνει μετά.

ΆΛΙΣ: Θα σε θυμάμαι;

ΈΡΑ: Θέλεις να με θυμάσαι;

ΆΛΙΣ: Τον πλανήτη; Θα θυμάμαι αυτό τον πλανήτη;

ΈΡΑ: Τον θυμάται άραγε καμιά;

ΆΛΙΣ: Αυτό θέλεις; Σου φτάνει αυτό; Είναι δυνατόν να ζήσουμε, να πεθάνουμε και να ξαναζήσουμε χωρίς να έχουμε καμία ανάμνηση; Να είναι σαν να μην υπήρξαμε ποτέ;

ΈΡΑ: Έτσι προβλέπεται.

ΆΛΙΣ: Δεν μπορεί να σβήσουμε έτσι.

ΈΡΑ: Συμβαίνει ήδη Άλις...

(Η Άλις πηγαίνει και της φέρνει σεμπρεβίβες.)

ΆΛΙΣ: Sempre vivere. Να ζεις για πάντα. Αυτά δεν είναι τα αγαπημένα σου λουλούδια;

ΈΡΑ: Νόμιζα ότι τα μισείς.

ΆΛΙΣ: Αν κάποια από εμάς διατηρήσει τη μνήμη της, τότε θα υπάρχουμε για πάντα. Έτσι δεν είναι;

ΈΡΑ: Πώς θα γίνει αυτό;

(Η Άλις παίρνει την καρδιά της κατσαρίδας και τη δίνει στην Έρα.)

ΆΛΙΣ: Κράτα την και όταν είναι η ώρα, να τη φας ολόκληρη.

ΈΡΑ: Σου είπα ότι...

ΆΛΙΣ: Μου είπες ότι για να νικήσουμε θα πρέπει να λειτουργήσουμε αντίθετα από αυτό που προβλέπεται. Θα φας την καρδιά όταν η κατσαρίδα ζωντανέψει.

Και θα ζωντανέψει τώρα.

ΈΡΑ: Εσύ δεν...

ΆΛΙΣ: Θα ζήσω τη ζωή αυτής που πήρε τη δική σου. Θα αποκτήσω δυνάμεις.

Και θα θυμάμαι. Θα μας θυμάμαι.

ΈΡΑ: Τι πας να κάνεις;

(Η Άλις πλησιάζει το κέλυφος της κατσαρίδας και το ανοίγει ολόκληρο.)

ΆΛΙΣ: Αυτό που ονειρευόμουν πάντα. Θα εξελιχθώ. Ήθελα το πετσί μου να σκληρώνει, το σώμα μου να διασταλεί.. Αυτό θα κάνω. Καμία δεν θα με αγγίξει μετά από σένα. Δεν θα ξανακοιμηθώ ποτέ. Θα είμαι άτρωτη. Ανίκητη, μέχρι να έρθει κάποια καλύτερη.

ΈΡΑ: Άλις, τι λες;

ΆΛΙΣ: Νιώθω το κέλυφός της να με καλεί, όπως ένωσα εκείνη τη μέρα το κενό να με καλεί στην αγκαλιά του. Ξέρω ότι αυτό πρέπει να κάνω. Ξέρω ότι γι' αυτό βρέθηκα εδώ. Το κουκούλι της είναι το νέο μου σπίτι. Και όποια θέλει να με βγάλει από εδώ, θα πρέπει να με σκοτώσει.

ΈΡΑ: Άλις, όχι!

ΆΛΙΣ: Πάντα την θαύμαζα, την αναζητούσα και κάθε στιγμή γινόμουν όλο και περισσότερο αυτή. Είμαι ήδη αυτή. Πώς δεν το είχα καταλάβει; Πώς δεν το κατάλαβες εσύ; Ήμουν πάντα η καρδιά της κατσαρίδας, Έρα. Σε λάθος κέλυφος.

(Η Άλις σηκώνει το κέλυφος και μπαίνει μέσα. Αρχίζει να μεταμορφώνεται. Η φωνή της αρχίζει και αλλοιώνεται.)

ΈΡΑ: Σε παρακαλώ, μην το κάνεις...

ΆΛΙΣ: Είναι πολύ όμορφα εδώ μέσα. Ζεστά και υγρά.

ΈΡΑ: Βγες έξω, Άλις!

ΆΛΙΣ: Είμαι μέσα στο σώμα μου, Έρα.

ΈΡΑ: Βγες έξω, προλαβαίνεις.

ΆΛΙΣ: Ξαναγεννιέται, το νιώθω.

ΈΡΑ: Άλις...

ΆΛΙΣ: Ζωντανεύει. Ζωντανεύω, αρχίζω να πάλλομαι.

ΈΡΑ: Άλις...

ΆΛΙΣ: Φάε την καρδιά Έρα!

ΈΡΑ: Σ' αγαπώ.

ΆΛΙΣ: Τώρα, Έρα. Τώρα. Φάε με!

(Η Άλις κλείνεται μέσα στο κέλυφος της κατσαρίδας. Μεταμορφώνεται ολόκληρη σε γιγάντια κατσαρίδα. Σκοτάδι.)